

Dordtse Leerregels H1 par 4,5,6

Geloven

1 wat het is 2 wat het geeft 3 wie het geeft

Gemeente,

Vorige week ging het over 'geroepen'. Dat wij geroepen worden. Dat is het Evangelie: dat biedt ons de Heere Jezus aan. De Heere Jezus in wie eeuwig leven is. Want in Jezus is verzoening van schuld en vernieuwing van je hart. Hij verlost van de schuld van de zonde en van de slavernij van de zonde. Door Zijn bloed en door Zijn Geest verlost Hij daarvan. Jezus Christus is de inhoud van het Evangelie. En dan zegt het Evangelie: kom, kom tot Jezus Christus. Wij worden geroepen om te komen. Ja, zelfs bevolen. God beveelt ons in het Evangelie zelfs om tot Jezus te komen. En God belooft: wie tot Hem komt zal Ik geenszins uitwerpen. Gods bevel is de grond voor de vrijmoedigheid om te komen zeiden we toen. Kom tot Jezus!

Ja, en dan is het één van beiden. Ongehoorzaam blijven of gehoorzaam komen. Tussenin zit niks: uitstellen, er mee bezig zijn zonder te komen, in de kerk zitten zonder te komen is allemaal ongehoorzaam zijn. Vorige keer stonden we nog stil bij die eerste reactie: de negatieve: ongehoorzaam blijven, niet komen.

Vanavond staan we stil bij die andere reactie. Als het tot een positieve reactie komt: gehoorzamen. Oftewel: geloven. Positief reageren op dat bevel van het Evangelie. En eerst gaan we ons afvragen: wat is dat? Wat is geloven? Wat is dat precies? En als 'geloven' het enige middel is om zalig te worden is dat wel een enorm belangrijke vraag. Wat is dat dan?

1 geloven: wat is het?

Nu, het kan opvallen dat de Bijbel er een heleboel verschillende woorden voor gebruikt. Alexander Comrie heeft eens een boekje geschreven: 'Het abc van het geloof'. Waarin hij bijna bij elke letter één of meer woorden noemt die aanduiden wat geloven is. Bijvoorbeeld: zoeken, komen, vluchten, steunen, vertrouwen, hongeren, dorsten, aannemen, rusten, aanschouwen, en nog veel meer. De Dordtse Leerregels vatten al die mogelijke aanduidingen samen met een ander woord: omhelzen. Par 4 begin: die de Zaligmaker omhelzen. En je kan wel zeggen, ja daarin komen alle lijnen wel samen: omhelzen. Denk aan het Hooglied.

Ja, dan denk je aan een meisje en een jongen, een vrouw en een man: die omhelzen elkaar. Daar zitten in elk geval 3 elementen in. De eerste is dat je dan als meisje aangeeft: ik vertrouw me aan jou toe, ik wil van jou zijn. Jij bent het! Toch? Geloven is omhelzen van Jezus Christus: Heere Jezus U bent het! Aan U vertrouw ik mij toe, van U wil ik zijn. Doe met mij zoals U kunt en wilt: verzoen mijn schuld en vernieuw mijn hart. U heb ik nodig. Je vertrouwt je toe aan Jezus.

Daar zit al in, heel wezenlijk, dat ik de zaligheid dus buiten mezelf zoek. Omhelzen doe je niet jezelf. Dat kan niet eens. Dus geloven is niet dat je op je eigen gerechtigheden bouwt en steunt, en je daaraan toevertrouwt. Op wat ik nu heb of nu kan of niet doe. Omhelzen doe je niet jezelf. Je omhelst een ander. Het geloof omhelst Jezus.

Je vertrouwt je niet toe aan uitreddingen. Dat ik bijzondere dingen heb meegemaakt. Hulp, uitkomst, genezing. Wonderlijk. Die kunnen mij niet redden van mijn schuld en slavernij der zonde. In tijd van beproevingen zijn er ook geen uitreddingen en heb ik niets in handen als ik die omhelst heb. Je vertrouwt je ook niet toe aan je gevoel. Dat je wel eens heel fijn hebt geluisterd of gezongen. In de kerk, of op een zangavond of een weekend. Die kunnen mij niet redden van mijn schuld en slavernij der zonde. Trouwens, die gevoelens gaan weer over en dan heb ik niets meer in handen als ik die omhelst heb. Geloven is: Jezus omhelzen. Hij verzoent van schuld en Hij verlost van slavernij. Aan Hem je toevertrouwen.

Ten tweede is omhelzen ook: dat je iemand naar je toetrekt. En zegt: jij bent van mij. Jij bent mijn schat, mijn Liefste. Geloven is 'mijn' zeggen. Misschien heel zachtjes, maar toch. Ik zie zoveel van Jezus dat ik Hem als de mijne wil hebben. Ik zie zoveel van mezelf dat ik Hem als de mijne moet hebben. Ik zie zoveel in het Evangelie dat ik Hem als de mijne mag hebben en durf te hebben. Die drie samen zorgen voor dat omhelzen: naar je toehalen, U bent van mij, mijn Zaligmaker. En hoe meer dat zien van Jezus, jezelf en het Evangelie in balans zijn hoe hechter en zekerder dat gebeurt: Gij zijt mijn Liefste.

En het derde wat in omhelzen zit is: liefde. Ja, logisch. Omhelzen doe je niet met tegenzin. Omhelzen doe je niet het liefst zo min mogelijk en zo kort mogelijk. Omhelzen is uit en in liefde. Geloven is Jezus liefhebben. Graag dichtbij Hem willen zijn. Zijn harteklop horen. Zijn 'Ik voor u mogen' horen. Is graag zo vaak mogelijk en zo lang mogelijk zo bij Hem zijn. Daar gaat je hart naar uit. Zou je dan ook niet eens het een ander willen zeggen: Zulk Eén is mijn Liefste?

Dat is geloof! Dat is het echte, het zaligmakende geloof. Kent u dit? Kent jij dit? Geloof u/jij? Belangrijk om daar goed naar te kijken. Dat maakt zalig.

En omdat het zo belangrijk is wordt het ook nageemaakt. Logisch dat satan dat doet. Een muntje van 50 eurocent wordt niet vervalst, briefjes van 50 of van 100 wel. Het geloof is zoveel waard, dat maakt de duivel na. Let daar ook even goed op. Schijn geloof. Dat schijnt echt te zijn, maar is het niet. Bijvoorbeeld als je wel van je schuld af wil, maar je wilt wel dezelfde blijven in je zonde. Of je wilt wel voor God gaan en leven, maar niet je schuld erkennen. Of je wilt Jezus wel hebben, maar alleen om kracht en hulp als je het moeilijk hebt. Of je wilt Jezus hebben, maar in een opwelling zonder goed te weten waarvoor eigenlijk en waarom. Schijn geloof: soms aan de buitenkant heel mooi, enthousiast of serieus en ernstig, maar: zonder dit omhelzen van Jezus van het Evangelie. Kijk uit voor namaak! Hoed u voor schijn. Daarmee bedrieg je jezelf. Ga je met een ingebeeld hemel naar de hel.

Want inderdaad, zoveel staat er op het spel en hangt er vanaf. Het omhelzen van Jezus Christus beslist over zalig worden of verloren blijven. Dit geloof beslist over hemel of hel. Die gelooft heeft het eeuwige leven, die niet gelooft op die blijft de toorn Gods. Je kunt en mag je daar toch niet makkelijk van af maken. Och, ik geloof wel daar hou ik het maar op, ik denk daar niet zo diep over na verder. Och, ik geloof nog niet denk ik, maar ik kan er niet mee zitten voorlopig. O mensen, o jong en oud dat kan en mag toch niet? Het beslist over hemel of hel!!

Geloof u? Omhelst u de Heere Jezus. U moet ik hebben, ja, U bent mijn Liefste, ja ik heb U lief. Dat geloof!

2 geloven: wat geeft het?

Ten tweede: wat geeft het? Wat nut het zou de catechismus zeggen. Wat heb je eraan? Ontzaglijk veel, maar de Dordtse Leerregels noemen de kern. Die wordt misschien nog wel eens makkelijk vergeten en niet zo gauw verteld. Als ze aan jou vragen: waarom geloof je nou, wat heb je eraan, en wat zou ik eraan hebben? Nou, dit: tweede deel van paragraaf 4: die worden van de toorn Gods en het verderf verlost en met het eeuwige leven begiftigd. Dat heb je eraan. Heftig. Ja, maar waarom zou je dat verzwijgen tegen anderen??

Wat geeft het geloof? Verlossing van Gods toorn. Ja, want Gods toorn op zondaren. Ja, God is liefde. Daarom juist. Daarom juist. Als je niet liefhebt toorn je niet. Als je niet liefhebt kan het je niks schelen. Dan mishandelen ze een dorpsgenoot, een buurman, een kind van je en je haalt je schouders op en kijkt ernaar. Maar als je liefhebt voel je toorn.

Nu, God heeft lief. Hij heeft Zichzelf lief. Vader, Zoon, Heilige Geest. God is liefde in Zichzelf en tot Zichzelf. Hij heeft Zijn wetten lief, Zijn geboden. Hij heeft Zijn eer en Zijn Naam lief. Hij heeft Zijn Kerk en Zijn volk lief. Onnoemelijk lief. In de hoogste mate. Zodat als iemand aan Hem komt, aan Zijn wetten, Zijn Naam of eer, of volk Hij toorn. Vreselijk toorn. In de hoogste mate. En toch altijd zuiver en beheerst en heilig. Nooit buiten de perken en in een opwelling. Maar heilig en zuiver. En mijn zonden doen dat: die tasten God aan, Zijn wetten, Zijn eer, Zijn Naam. Dus God toorn op mij. Vreselijk: de Heilige, de Almachtige. Daarom lig ik van nature in de geestelijke dood en ben ik onderworpen aan de eeuwige verdoemenis. Omdat God toorn!

Maar door het geloof word ik van Zijn toorn verlost. Verlost. Helemaal en voorgoed. Verlost van Gods toorn. Omdat Jezus die droeg voor mij. Omdat Hij voor mij daar ik anders de eeuwige dood had moeten sterven Zichzelf onder Gods toorn heeft gesteld. Verlost van Gods toorn. Dat is een opluchting! Een verlossing. Een wonder.

Let er even op dat er niet staat dat ik van alle lijden ben verlost, van alle ziekte, van alle beproeving, van alle psychische benauwdheid en zwakt. Nee, daar word ik niet direct van verlost, maar: het is niet meer onder Zijn toorn. Niet meer in Zijn grimmigheid.

En zij die Jezus omhelzen worden met het eeuwige leven begiftigd. Dat zegt God in de Bijbel. Die in de Zoon gelooft heeft het eeuwige leven. En omdat God dat zo zegt is dat ook zo. Er staat niet dat je dat direct voelt of altijd voelt, maar het is zo. Zodra ik Jezus voor het eerst omhels van ik van Gods toorn verlost én heb ik het eeuwige leven. En het eeuwige leven is het leven dat Jezus kreeg in Zijn opstanding. Leven dat verzoend is. Onder Gods gunst is. Leven waarin God geen zonde meer ziet. Leven als kind en erfgenaam van de hemelse Vader. Onder een open vaderhart. Leven met de Heilige Geest in je hart. De Geest De heiligheid, vreugde en liefde geeft. En die voorschot is van het leven op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Zo rijk, zoveel, zo eeuwig.

Door het geloof deel ik in het eeuwige leven. Omdat Jezus het heeft verkregen en verdiend en wat van Hem is is nu ook van mij. Wat een rijkdom! Wat een heerlijkheid! Wat een wonder! Zou dat ook niet anderen willen vertellen: zo goed is het nu om te geloven, zo rijk maakt je dat.

En je kunt wel zeggen: hoe groter het geloof, hoe meer verwondering. Hoe inniger het geloof, die omhelzing, hoe meer verwondering: dat ik van de toorn Gods verlost ben, dat ik deel in het eeuwige leven. Je knijpt je soms in je arm: droom ik nou misschien of is

het echt waar? Ja, het is echt waar. Wonderlijk. Dat doet kracht, dat geeft kracht, van binnenuit om God te dienen uit wederliefde. Vanuit de innerlijke bron van verwondering en wederliefde.

Vandaar dat Paulus dat nog wel schrijft. Gedenk. Gedenk eertijds. Het bekende voorbeeld van die vader die met zijn kind weer in de bergen loopt. En het goed vasthoudt en dan aan de rand van duizelingwekkend diep ravijn gaat staan en zegt: kijk kijk eens even naar beneden. O pa, wat diep, wat vreselijk eng. Ja jongen, daar lag jij toen, toen jij dwaas naar beneden was gesprongen. Daarvandaan hebben we jou toen weggehaald, anders was je even later helemaal te pletter gevallen. Ja, en toen is je oudste broer verongelukt. Die haalde jou los en viel toen zelf. Maar jij bent gered. Hier jongen, je bent mijn kind. O papa, o vader, is dat waar?

Steeds weer terug in gedachten: o Heere, lag ik zo diep? En is Jezus toen gestorven? En ben ik nu Uw kind? O Vader, wat heb ik U lief. Weet u, weet je, daar kun je toch nooit van zeggen: och, dat weet ik nou wel. Daar hoeft ik toch niet elke keer weer over te horen. Dat is gebeurd, dat is nu gewoon zo, het gaat er nou om om voor God te leven. En dan kun je altijd terug blijven kijken.

Is dat niet vreselijk ondankbaar? Hoe kun je zo denken en redeneren vraag ik u? En inderdaad, het gaat er om om voor God te leven. Maar juist door steeds hieraan te denken blijft de bron stromen om voor God te leven. De bron van dankbaarheid en verwondering. Blijvend en telkens weer. Zodat het geen menselijk enthousiasme of menselijke ijver is maar echte dankbaarheid en verwondering.

Ja, die worden van de toorn Gods verlost en ontvangen het eeuwige leven!

Als je dat omdraait: allen die niet geloven en Jezus niet omhelzen die blijven onder de toorn Gods en hebben niet het eeuwige leven. Zinken weg in dat eindeloos diepe ravijn, eeuwig. Geldt u dat? Jou? En dat door eigen schuld. Geweigerd te komen, geweigerd, of steeds uitgesteld om Jezus te omhelzen. Eigen schuld.

3 geloven: wie geeft het?

En dan het derde: wie geeft het geloof?

En dan is de Bijbelse lijn altijd dat je twee einden hebt. We hoorden al: niet geloven is eigen schuld aan jezelf te wijten. En wel geloven is puur aan God te danken. Par 5. Het geloof in Jezus Christus is een genadige gave van God. Dus dan ligt het zo: wie geeft je de zaligheid? Vergeving en eeuwig leven? God. En wie geeft je het geloof waardoor je dat omhelst en aanneemt? God. Ook dat is Zijn geschenk,

gave. Goed opvatten. Dat het geloof Gods gave is betekent niet dat God het je geeft, aanbiedt en dat het dan van jou afhangt of je het ook wilt hebben, of je het aanneemt. Nee, het betekent hier: God biedt ons de zaligheid aan én Hij zorgt ervoor dat je die ook wilt hebben en dat je Jezus omhelst. Daar zorgt Hij ook voor! Zoals het dankgebed bij het Heilig Avondmaal dat ook zegt: wij danken U dat Gij ons U eniggeboren Zoon gegeven hebt en dat Gij ons geeft een waarachtig geloof.

Waarom is dat zo? Nou, hierom: omdat mijn hart hard is. Omdat ik, zegt de Bijbel een hart van steen heb. Ongevoelig, onveranderlijk. Kijk, je kunt een steen een andere vorm geven, een beeldhouwer kan een steen prachtig vormen. Maar hij blijft hard. Je kunt een steen verven en een andere, mooiere kleur geven. Maar het blijft een steen die hard is.

Je kunt je leven een wat andere invulling, vorm geven. Huisje, boompje, beestje. Je kunt je leven een andere, mooier kleur geven, kerkelijk, wat zwaarder, wat lichter, wat refo of wat evangelisch, maar als dat alles is blijft het hard. Een steen. Vol verzet, vijandschap. Ik wil niet weten dat ik zondig ben, alleen al door Adam schuldig en niets dat God behagen kan. Ik wil niet erkennen dat van mij uit daar niets aan te doen is, niets te verhelpen valt. Ik wil niet dat mijn zonden niet meer mag liefhebben, maar moet haten, bestrijden, opgeven. Ik wil niet dat puur alleen genade mij redt en dat ik God puur op Zijn gewilligheid kan vertrouwen. Ik wil doorleven op mijn manier. Daar vecht ik voor. En dat is zo erg dat ik Jezus verwerp om zelf overeind te kunnen blijven. Zoals die mensen op het plein voor Pilatus: weg met Hem, kruisig Hem. Daar zie ik mezelf in. Ik vecht me liever dood dan dat ik ga geloven. Ik vecht me liever zelf dood dan dat ik een ander me laat redden. Ik ga liever voor eeuwig verloren dan dat ik mijn zonden zou loslaten. Hard. Als een steen. Zo ben ik, bent u, ben jij van nature. Nooit ontdekt?

Hoe kan het nou toch in de wereld dat ik geloof? Dat ik Jezus omhels. Want echt ik kan niet meer zonder Hem. Hem heb ik nodig, Hij is mijn Liefste, hem heb ik lief. Echt, dat is nu zo. Hoe is dat mogelijk?

Omdat God mij geloof heeft gegeven. Omdat God onnavolgbaar mijn stenen hart heeft weggenomen en een vlezen hart gegeven heeft. Par 6 Hij vermurwt, maakt zacht wat hard is, hij buigt wat recht is. Gave van God. Zijn werk. Door Zijn Geest, door Zijn Woord, door de Bijbel die op allerlei manieren en momenten tot mij kwam. Misschien ook wel op ziektedagen en bij begrafenissen. Maar God heeft mijn hart gebogen en mij laten geloven. Waarom mij? Dat zou ik niet kunnen zeggen, dat komt volgende week: verkiezing. Maar Hij heeft het gedaan!

Als je echt gelooft, weet je dat ook. Dan weet je: als de Heere mijn nog een kansje, kiertje had gelaten om niet te geloven, dan zou ik nog weggelopen zijn. Als U me vlakbij had gebracht en had gezegd, nou laat Ikje los, het laatste stapje laat Ik aan jou over of je dat wilt zetten, dan zou ik het niet gedaan hebben. Geloof is zo haaks op mijn natuur. Waar geloof is zo vreemd aan mijn natuurlijke aard. Dat is ook wel een toetssteen van het ware geloof. Waar geloof is geloof dat haaks staat op je natuurlijk hart. Schijn geloof ligt altijd in het verlengde van je natuurlijk hart.

Waar geloof is gave van God! God werkt en geeft het. Hem de eer! Wonder! Waarom ik? En dat Hij dat heeft gedaan! Daar kun je toch niks op tegen hebben? Dat geloof een gave Gods is kun je toch niks op tegen hebben? Nou ja, we als je je eigen geloof wilt hebben, ik geloof op mijn manier en laat me daar vrij in. Wel als je denkt ik kan het zelf wel en ik wil kunnen zeggen dat ik ervoor gekozen heb. Anderen niet, maar ik wel. Ja, als je hoogmoedig bent, dan heb je er alles op tegen dat het geloof een gave van God is.

Maar je hebt er niks op tegen meer als je merkt: geloven, Jezus omhelzen, ik kan het niet, het lukt me niet, ik blijf het uitstellen. Ik wil het niet, ik wil altijd zelf baas zijn, zelf uitmaken hoe en wat. Ik durf het niet, het gaat niet, iedereen kan zeggen dat ik het moet doen, maar ik zou niet weten hoe. Wat een Evangelie: dat zegt: God geeft de zaligheid in Jezus Christus. Verlossing van Zijn toorn en eeuwig leven krijgen. Maar dat is nog maar het halve Evangelie. Want het Evangelie zegt ook: God zorgt dat je door Zijn Geest dat aanneemt, Jezus omhelst en dat je gelooft. Dat hoort ook bij het Evangelie.

Zo'n Evangelie, gemeente, heb ik nodig en maakt zo blij. U ook?

Amen